

rűen elhanyagol mindent, hagyja, hogy balsejtelme álorca alatt, félenksége magyarázat híján növekedjék; így lesz megszállottja a találgatásnak, vajon hová vezet mindez, s mert a dolgok rendszerint a közös tapasztalat – szélesebb vagy mélyebb – azonossága felé vezetik az embert, így retten vissza mindenekfölött attól, hogy a maga bizonytalanságában bárkivel is kapcsolatra lépjen. Mint az elvakult kincskereső az óvilági kalandban, mihelyt eljön a pillanat, ő is „lánggra gyúl”, mintha megérezné a közelben rejlő drágakő erejét – csak azért, hogy aztán ismét az ellenkező végletbe, a dermedésbe zuhanjon; dermedésbe, amely, szó szerint, átjárja minden tagját, mihelyt óratütése halasztást szenved. Életútja tehát egyetlen hatalmas negatív kalandként mutatkozik meg, s a beszámoló, melyet adok róla, lényegében azt a szintiszta esetet példázza, ahogyan mennyi kínlás közepette előbb a „lánggra gyúlásig”, majd a leghasztalanabb eltévelyedésig jut. Óvakodik megragadni, amit a véletlen kínál, hiszen erős hitével többre törekszik, mint hogy csupán annyira élje át, csupán annyira reszkessen a színe előtt, mint bárki emberfia; nem engedi, hogy a kisebb veszteségek viharai tompítsák szenvedélyét. Egy ily módon leélt élet magában hordozza kifejtését – hogy az út végén felvillan a fény, amelynél végre elolvashatja az életén végighúzódó talány megfejtését, s igazolva láthatja rögeszméjét. Csakugyan kijelölték, és csakugyan elszenvetde sorsát – ami az volt, pontosan az, hogy ő legyen az egyetlen ember, akivel nem történt semmi az égvilágon. Azon a ponton hagyom magára, amikor hatalmába keríti ez a tudás – amikor kezdi megérteni végre; jóllehet abban, ahogy a munkába vett tárgyat így, bevégezetlenül helyezem az olvasó asztalára, mintha az a meggyőződésem rejlene, hogy ez a mind magányosabb tanú nem járhat túl nagy sikerrel ebbéli igyekezetében. Csak annyit állíthatok biztosan, hogy ha ügyben némi eredménnyel fáradoztam, úgy az mindenestül a tisztaságnak és a bájnak köszönhető, mellyel az imént körvonalazott tárgy kifejezésre jutott.

Horváth László Imre

EGY TALÁLKOZÁS FORGATÓKÖNYVE

*„Az idő olyan, tudod, mintha
dadogna az öröklét”*

(Umberto Eco:
BAUDOLINO)

A Blahán nyolckor. Várnék rád
a hajléktalanok között a szökőkútnál,
ami soha nem működött szerintem.
De lehet, hogy már ott lennél, mikor
leszálok a hetesről,
fel-alá járkálnál, mert fázol,
hamar elfagynak a végtagjaid,
valami furcsa teremtmény lehetsz,

elfehéredik a kezed a hidegtől,
máskálsz és zenét hallgatsz nagy
fejhallgatón, kizárod a világot, el is szoktál
aludni, találsz már úgy
villamosmegállóban, ahová megbeszéltük,
persze jó időben, összekuporodva, de már hideg van,
és az is lesz, ostobaság számolgatni, meddig.
Szerintem én érkezem előbb.
Mindennél kínosabb, ahogy elmegyünk
a helyre, a közös helyünkre, elég jellegtelen,
de mi ezt szeretjük benne
(most aztán végképp jól jön).
Séta közben nem lehet beszélni,
alkohol kell elénk, cigaretta
a szánkba, vagy a hiánya, lehet, hogy
én leszokom megint, fegyelmezetten
gyalogolunk egymás mellett,
csak száz méter az egész
az asztalig, magas székekig, amikre
fel kell kapaszkodni,
a zöld táskád az egyikre teszed,
rá a citromsárga kabátod, vissza-
emlékeztem egyik nap, télen azt hordod,
mostanában tehát a citromsárga
kabátoktól félek az utcán,
a göndör hajaktól mindig.
Tegnap álomban rajtam volt
a kabátod, így vettél észre,
nem volt hova rejtőzni.
Úgy öltözöl, mint egy kisiskolás
vagy egy kanári. Vagy megváltoztál?
Ha munka után találkozánk, én még
öltönyben lennék, mesélhetnék erről,
te meg úgy tennél,
mintha örülnél neki,
mintha nem lenne mindegy,
nem lenne késő, a haragtól lassan jönnek bele,
inkább sorozatokról beszélgetnénk, erre vágytunk leginkább,
idézni humoros vagy hatásos részleteket,
pontokat, amiben egyezik az ízlésünk, képzelőerőnk,
mindig te jársz a fejemben,
mikor ezek mennek, kölcsönösen kiderül,
szép pillanat. Ennyi közös maradt?
Ez viszont elég szomorú, feszengünk.
Te nem mondasz semmit, sosem
szoktál, nem tudsz beszélni.
Vinnék neked karamellás

tejet ajándékba, megsértődnél, ha nem,
így meg lehet, hogy sírsz, én mindig elkáromkodom
magam magamban a boltban, a tejespult előtt.
Aztán lehet, hogy a háttérben valami tragédia is zajlik,
amiben többé nem vagyok melletted,
talán elmondanád, de csak mint érvet valamire,
mintha vitatkoznánk, én megint
úgy érezném, mintha átverték volna,
az egész egy gonosz tréfa lenne.
De persze elég, ha egyszerűen csak magányos vagy te is,
„hiszen mindenki szereti a magányt”,
viccelődtünk pár héttel, mielőtt végleg megszakítottuk
egymással a kapcsolatot.
Ezek már nem mi vagyunk,
önmagunk kísértetei, két egymásnak sodródó
jégtábla, két szomszédos gleccser az időnk, a dolgaink.
Pedig tegnap mellém bújtál egy takaró alá álmomban,
a zuhany alól, tiszta hab volt a fejed meg az
ismerős meztelenséged, az egyetlen tulajdonom
amit szerettem valaha. Azt mondtad, szeretkezzünk.
Letaglózóan pontos volt a veszteség tudata.
Ahogy ott ücsörgünk, vagy mikor kísérek
egy darabon vagy ki tudja, egész a kapuig hazafelé
(lehet, hogy már nem is ott laksz, én
mindenesetre kerülöm a környéket),
gondolom, kinyújtánám a kezem feléd,
hiszen, ha furcsán is, mégiscsak ott vagy,
nem érteném, miért utasítod vissza,
te akartad a találkozót.
Bár könnyen lehet, hogy tényleg mással élsz,
milyen egyszerű, mint álmomban, nagyobb darab,
de elég puhány alak volt, talán akár most is
befutna vigyázni rád, hisz az övé vagy, én meg
csak kellemetlenség a múltból, megértem őt,
főlényeskedne kicsit, álmomban még össze is
verekedtünk, túl abszurd volna,
még elképzelve is az, nem csak szomorú, mintha
ketten lennénk, mint egy tompa kés,
üres, mint a tél.
Persze egyedül élsz.
Vagy mit tudom én.
Ezt írom találkozás helyett.
Hogy megnyugodjak, hogy számba vegyem,
milyen volna, milyen volt, milyen lesz,
mit hagyok ki, mi nem hiányzik.
Elképzelem, ahogy ücsörgünk ott,
ahogy kiderül, mégis létezel,

pontosan olyan vagy, mint álmomban,
csak eltakar a ruhád, és nem szeretsz többé,
nem hullik többé, ahogy régen,
percre perc, mint a porcukor,
én mégis érzem az időn
a karamellaillatot.

Vécsei Rita Andrea

A LEGNŐBB NŐ TE VAGY

Ez megtörtént komolyan.
Levélben azt mondja, hogy
olvas, olvasgat, és meggyőződése,
hogy én vagyok, aki segíthet.
Mít szeret egy nő egy férfiban?
Ó, fuck, először ezt írtam.
De úgy látszott, bajban van,
ezért gondoltam, smúzolok neki.
*A hullámos, copfba kötött haját
meg a humorát,*
nagyjából ennyit tudtam róla.
Persze nem akartam, hogy rájőjjön,
ezért gyorsan azt, *hogy kedves.*
Elkapkodtam, *hogy gecí.*
A legnőbb nő ilyen sose mondana,
kompenzállok, *hogy okos.*
Ejj, *de nem az az okos,*
félőlem szart is pucolhat,
sőt pucoljon inkább szart.
A legnőbbségem billeg,
együttal belejövök, *inkább,*
mint az a fajta kis takony.
Menő meg pláne ne legyen a csávó,
jaj, menő az nehogy.
Azt hiszem, betaláltam nála.
Eddig ment hűvös lendületből,
tök személytelen volt az egész.
Legyen szomorú egy kicsit,
sok legyen benne a fájdalom,
legyen kurvagyenge. Cinikus állat.
Még összezavarom szegényt,
ne legyen büdös például,